

mus nöid Peipa, tedda holega tagga aias. Raudwemmal parramas käes, misga pöggenejad õhvardas, istus temma märatuma luske selgas, ja jöndis parrojast pelsja lannuse. Se wiislas, walgid jummalaid appi hüdes, höbbe lammi omma selja tahha. Silma pilgul wennis lammi välja, wolajakas jöeks, mis mitto penniformat piti, väggala ja süggaw olli. Wanna asf pörnishes tussises wiinhas omma wangi ülle, kes teine pool jõgge kerge jallaga eddasri ruttas, tedda faugesse mahha jäettes. Tülli aea pärrast agga leidis pahharät jöes ühhe kohha, kust jalgse läbbi sai, ja fargas ueste lannule. Nüüd paikas Rannapura arja selja tahha wasto maad, ja wata: igga arjas sirkus ülles sureks puuks, nenda et paks lane-mets neid mööllemaid ühhest ärra lahhutas. Läbbi metsa ei sanud nöidki ratsuti omma pörgulisse turja peal föites, waid piddi terwe pääw otsani aiamma, enne kui ümimer sai.

Kals ööd ja üks pääw olli willets pöggeneja ilma heineta ja ilma unneta eddasri jöudnud, nüüd olli jalg vässind ja wöim loppe torral. Mis imme, et teisel päeval pärrast löunat furri waerlane jisse fallale tippus. Rannapura wiislas nüüd öuna omma tahha. Ünn ferlis ülles raud siirvi mäeks, ni förge, et ärra innimenne ussalda ülle ronnida. Üks fitsas teradda, föriweretti, senna ja tänu pöigiti, otselui olleks maddu logates tedda

rajanud, juhhatas kül ülle mäe, agga enne kui Peipa sealt sure waewaga ülle sai, tippus jälle löuna lätte. Seddamaid ei joudnud waene printses mitte laugele; fest wässimus olli tedda tütlits aeaks maggamia uinutand. Ülles ärgates tundis temma ennast kül tugervam, agga häddä olli ta jälle märatumaks lahwand. Nöid olli nüüd folmandama päwa öhtul nenda jälle lähhedalle jöudnud, et Rannapura, kui jo issa maea emalt nähha olli, ennam suhhugi ei wöind pöggeneda. Nüüd ta olli lõhus. Mis sa tahhad tehha! Ennäh tussi mele, et nesjas asji veel järrele jänud, selja tahha wiisata. Linna sai mahha pillutud. Se aks kohhiseima ja purjes laiale sureks järwels, kelle laened walges wahtus Peipa ümimer furjaste möllasid. Kange torm pessis net ja wahtu nöiale wasto silvi; ei aidand ennam ta pöhjatu tiggedus, ei ta pörgulinne kuf, temma rats hobbone, kellel ta wiimne häddä läes olli. Kül ta särkutas tiiva ja laela, nof laiale lahti; kül ta nurjatu rabbeles, wec seest väsjä sada, agga suhho ta peäsis! ärra ta õelus lõnges sellegi pärrast. Peipa wändus turja sure kissaga, teif pahharättid appi hüdes, — ei need mustad wöind parrata: wannamoor waus hulgu des pöhja. Seal ta nüüd mässab ärrarälimatta wallo sees, ahhelattega falju lülge kinni födetud. Augi lallad ja teised hirmjad süggawusse ellajad näriivad tedda ja piinawad tedda löpmata. Temma